

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput X. Prorsus improbanda est opinio, à mortali excusans filios & filias,
inconsultis parentibus nubentes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

96 Et quid de hominibus istis Augustinus epist. 78. aliis 237. *Ad quid aliud sedent isti, & quid aliud captant, nisi ut quisquis Episcopus, vel Clericus, vel Monachus, vel Sanctimonialis ceciderit, omnes tales esse credant, jactent, contendant, sed non omnes posse manifestari? Et tamen etiam ipsi, cum aliqua maritata invenitur adultera, nec projiciunt uxores suas, nec accusant matres suas. Cum autem de aliquibus, qui sanctum nomen profitentur, aliquid criminis vel falsi sonnerit, vel veri patuerit, instant, fatigant, ambiunt, ut de omnibus hoc credatur. Hos ergo de nostris doloribus suavitate sua male linguas captantes, facile est ut illis carnibus comparemus, qui lingebant ulcera papporis filius, qui ante januam divitis jacet, & (quousque veniret ad requiem finis Abraha) laboriosa & indigna omnia tolerabat.*

97 Si derisores detractoresque illi Salvatorem nolint imitari, saltem Constantinum Magnum imitentur, qui (apud Theodoretum l. 1. Historiae Eccles. c. 11.) nefas esse aiebat, ut Sacerdotum delicta ad vulgi notitiam pervenirent, ne populus offendiculi occasione inde arripens, licentius ad flagitia prorumperet.

CAPUT X.

Prorsus improbanda est opinio, à mortali excusans filios & filias, inconsultis parentibus nubentes.

98 Communis Majorum sententia hactenus fuit, contra praeceptum de parentibus honorandis graviter peccare, qui ipsis invitis & inconsultis nubunt: cum honor ipsis debitus in eo partim saltem consistat, quòd ipsorum consilium à filiis suis & filiabus requiratur in rebus magni momenti, praesertim quando totius familiae interest; uti maximè interest, dum uxor ducenda est, vel maritus accipiendus. Videri potest Eftius in 4. dist. 28. §. 2. ubi sic loquitur: *Nisi iusta causa diversum suadeat, reventur liberi parentum suorum consilium audire, & consensum expectare in contrahendo matrimonio, idque multas ob causas. Primò, propter honorem parentibus super omnes alios propinquos & amicos debitum, qui sanè postulat, ne quid magnum, cuiusmodi est imprimis conjugium, aggreddantur filii, sine illorum consilio, & consensu. Secundo, quia parentum interest, quem generum, vel quam nurum sint habituri, cui & dotem annuiterent, & parentis officium tamquam filio vel filiae impendant. Cum enim per matrimonium vir & mulier unum corpus efficiantur, debent generi & nurus quasi filiorum loco haberi à saceris. Tertio, quia parentes plerumque & passum filius rectè consulere, quia prudentia per aetatem atque experientiam plus valent, & volunt, quia eos impensè diligunt. Postremo, quia filii jam conjugari in multis adhuc egent auxilio & consilio suorum parentum: qua in re promptiores & propensiores eos erga se inveniunt, si non absque eorum consilio & consensu in conjugium se dederint.*

99 Easdem rationes profert Hesselius l. 5. Cap. II.

tech. c. 115. Sed principalem esse meritò dicit; quae praecepto illo continetur: *Honora patrem & matrem.*

Propterea in Scriptura vituperatur Elai, 100 quòd uxores infans & inconsultis parentibus acceperit; imò qua amba offenderant animum Isaac & Rebecca, Genes. 26. adeò ut Rebecca diceret ad Isaac: *Tedet me vita mea propter filias Hebr. Genes. 27.*

Propterea etiam D. Ambrosius epist. 64. 101 aliis 43. ad Silynnium iustam fuisse dicit indignationem ipsius contra filium suum, qui ipso inconsulto uxorem acceperat. Quoniam (inquit) venturam in locum filiae tuae debuisti eligere iudicio, cui fieres pater. Nam aut naturam filius suscipimus, aut electione. In natura casus est; in electione iudicium: magisque in adoptatis offendimus, quam in genitibus filius: quia genitales filios esse degeneres, ad naturam refertur: adscitis vel adoptione, vel copula, dedecores esse, non nisi errori adscribitur. Fuit ergo quòd succenses filio. Et l. 1. de Abraham c. ult. Puella desponsalibus iudicium spectat parentum: non est enim virginis pudoris eligere maritum... Unde illud Euripedeon... in persona mulieris, quae tamen maritum volebat relinquere, & ad alias petebatur nuptias: sponsalium quidem meorum pater meus curam subiecit, hoc enim non est meum. Hoc ergo servate virgines. Mulier etiam, si qua amissò còdò marito adolescentula laqueum infirmitatis suae timeret incidere, si vult nubat, tantum in Domino, ut electionem mariti parentibus deferat.

Augustinus q. 57. in Numeros ex Apostolo 102 1. Cor. 7. patris esse dicit filiam suam matrimonio jungere.

Evastus Papa can. aliter 30. q. 5. legitimum dicit non esse conjugium, id est legitimum consonum, nisi à parentibus puella sponserit.

Hormisda, vel (ut aliis placet) Honorius 104 Papa cap. tua nos de despons. impuber. statuit, ut sponsalia filii impuberis à patre contracta, postquam filius pervenerit ad perfectam aetatem, omnino debeat adimplere.

Leo Papa epist. 90. aliis 92. ad Rusticum: 105 Paterno (inquit) arbitrio viris iuncta, carent culpa. Refertur can. non omnes 32. q. 2. ubi Gratianus: *Datur intelligi, quòd paternus consensus desideratur (regulariter utique) in nuptiis, nec sine eo legitime (id est licite, seu lege permittè) nuptia habeantur.*

Ad idem plura Scripturae testimonia profert 106 Cardinalis Bellarminus l. 1. de Sacram. matrim. c. 1. propos. 3. Non mirum proinde quòd Tridentino teste sess. 24. c. 1. matrimonia inconsultis atque invitis parentibus contracta iustissimis de causis Ecclesia semper detestata est, atque prohibuit. Quod profectò de solis matrimonii clandestinis non dicit, sed & de iis quae contrahuntur parentibus invitis, ut probat Illustrissimus Fagnanus ad cap. tua de despons. impub. num. 11.

Ideoque num. 13. inferit, filiam invitis pa-

rentibus nubentem mortaliter peccare: cum in re gravi contraveniat præcepto divino de parentum veneratione. Ita etiam tradunt apud ipsum Sotus, Navarrus, Medina, Henriquez, Cardinalis Bellarminus, Petrus Ledesma, estque sententia ista communis Theologorum & Jurisperitorum, ipso teste. Nec certè leve peccatum censeri debet, quod Ecclesia semper detestata fuit.

108 Prorsus ergo rejiciendum, quod Tamburinus l. 5. in Decal. c. 2. §. 3. n. 5. novitiâ singularitate dicere ausus est: probabile esse, & tutum, quòd filii possint matrimonium inire, etiam cum indignis, absque consensu parentum, imò ipsi dissentientibus. Novitiâ (inquam) singularitate, quippe quæ communi tam veterum quàm recentiorum Theologorum consensui repugnat, sicut & rationi naturali. Contrariam namque sententiam suaderi & civili,

& naturali ratione, Imperator Justinianus scribit Institur. l. 1. tit. 10.

Nec minùs improbandum, quod n. 6. addit: Si stavit Evaristus Papa, ut pro nuptiâ, legitime utique, seu licite, nequaquam habeatur puella, quam pater ipse non desponsat. Si Leo Pontifex, & Ambrosius aiunt, non esse virginalis pudoris, maritum eligere, sed judicium parentum esse expectandum. Si etiam in sacris Scripturis parentibus tribuntur hoc munus. Si S. Paulus expressè hoc docet, à parentibus tradendas esse filias nuptiis. Si multa sanctorum Scripturarum exempla id manifestè demonstrant. Respondeo cum Sanchez, inde probari, quòd esset honestum, ejusmodi consilium à parentibus exquirere; non quòd mortale peccatum esset fecerit facere. Contrarium namque satis constat ex supradictis.

P A R S V.

Amor justus erga proximi vitam.

Ad quintum Decalogi præceptum: Non occides.

Dicitur Deum & parentes, cæteros etiam proximos, sicut nosipsum, jubemur diligere; ipsis proinde nullum malum velle, multò minùs inferre, maximè mortem. Quæ quia inter corporalia mala primum ac principale est, primo loco prohibetur his verbis: *Non occides*. A quo malo ut discipulos suos Salvator longius averteret, securim ad radicem apposuit, dicens: *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Nec proximi dumtaxat occisionem; imò & odium, & iram, & vindictam, & impatientiam prohibuit, mansuetudinemque præcepit, dicens: *Audistis, quia dictum est antiquis: Non occides, qui autem occiderit, reus erit iudicio. Ego autem dico vobis: quia omnis, qui irascitur fratri suo, reus erit iudicio. Qui autem dixerit fratri suo, raca, reus erit concilio. Qui autem dixerit, fatue, reus erit gehenna ignis*. Matth. 5. Et iterùm: *Audistis quia dictum est, oculo pro oculo, dentem pro dente. Ego autem dico vobis, non resistere malo; sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, prabe illi & alteram. Et ei qui vult tecum iudicio contendere, & tunicam tuam tollere, dimitte ei & pallium. . . . Audistis quia dictum est: Diliges proximum tuum, & odio habebis inimicum tuum. Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos, & orate pro persequentibus & calumniantibus vos, &c. Enimverò charitas patiens est, benigna est. . . non irritatur, non cogitat malum. Per consequens non reddit malum pro malo, sed vincit in bono malum.*

CAPUT I.

Necessitatem recurrendi ad tritam Majorum

viam, Sanctorumque Theologiam, pro rectâ Decalogi intelligentia, demonstrant horrenda novaurientium Casuistarum de homicidio dogmata.

Recte Sinnichius in Saüle suo observat, in hujus præcepti explicatione nihil nisi exoticum expectari posse ab iis, qui præcedentia quatuor præcepta tam enormiter laxarunt, quique cum Apologista Casuistarum pag. 17. existimant, privatos (perinde ut Reges, supremo quoque Magistatus) solo rationis naturalis lumine discernere posse, quando liceat, vel non liceat occidere proximum. Immemores utique plagarum ingentium, quas in nobis caulavit originale peccatum, immemores tenebrarum plusquam Ægyptiacarum, quibus obscuratus est intellectus, offuscata ratio, totus homo vulneratus, corruptus, excæcatus, infinitis erroribus obnoxius.

Mirandum profectò, multùmque mirandum, novitios Scriptores (quos in comparatione aquilarum irreverberato visu solem inventum, Anselmus l. de Incarn. Verbi c. 2. non dubitat vespertilionibus & noctuis comparare) post tot errorum experientiam, tantam adhuc in visa sibi ratione naturali habere fiduciam, ut eâ duce, neglectâ Sanctorum autoritate, inveniendam à se veritatem putent. An non Isidorus Pelusiota l. 4. epist. 127. animales, spiritum non habentes appellat eos, qui ratiocinationibus potiùs innituntur, quàm Sanctorum sententiis, quique cum Caramuele Theol. fundam. n. 1330. edit. Lugdun. gloriantur, se in omnibus plus rationi, & Dialectica, quàm autoritati detulisse? Sed abire jussò Caramuele, Theodoretum potiùs audia-